

Levon

ห้วงทว อมรักษ์เลื้อนพร

5

锦衣当国

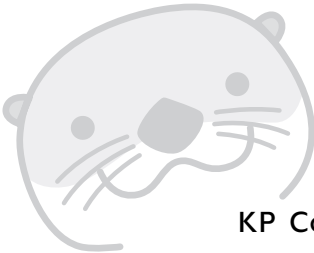
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวสียนอวีเลอ

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก าร อ่ าน คี อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

ในห้องทรวงงานมีหนังสือประชมนิพนธ์จู่ซืออยู่
หากเป็นคนที่อ่านหนังสือจริงจ้งย่อมอยากอ่านฉบับจริง
- เทอเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

ที่ไหนมีการค้าเจริญรุ่งเรือง ที่นั่นย่อมร่ำรวยเงินทอง เป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะยุคสมัยปัจจุบันหรือยุคสมัยโบราณก็เป็นเหมือนกัน เทียนจินในสายตาของหวังหงผู้คร่ำหวอดในแวดวงการค้าและธุรกิจ หากชุดเอาสิ่งนำเฟะออกไป ซะล้างให้ดี ก็จะเป็นเมืองที่ยอดเยี่ยมได้ไม่แพ้เมืองหลวง บางแห่งบางมุมอาจจะดีกว่าด้วยซ้ำ เพราะเมืองหลวงไม่มีทะเลนี้หา

หวังหงที่เทียนจินกำลังเร่งก่อร่างสร้างฐานกำลังทั้งการค้าและการทหาร ซึ่งแน่นอนว่าต้องขัดแย้งกับใครต่อใครไปทั่ว จึงต้องฝากให้ฮ่องเต้น้อยช่วยทางปีกปกป้องอยู่ที่เมืองหลวง ทว่าตั้งแต่เล่มที่แล้วและต่อเนื่องมาในเล่มนี้ด้วยเราก็ได้เห็นหลายครั้งว่าพวกขุนนางในราชสำนักมีอำนาจยิ่งกว่าฮ่องเต้เสียอีก วิธีคิดวิธีพูดจาก็ช่างเข้าข้างตัวเองและพวกพ้อง อ่านแล้วก็อดโมโหไม่ได้จริงๆ แต่หวังหงจะต้องมีวิธีตบหน้าคนพวกนั้นแบบเด็ดๆ อยู่แน่ๆ นี่เราก็เชื่อใจหวังหงแล้วมาอ่านอย่างสนุกสนานกันเถอะ

Løvon

ທດສະວັດ

ตอนที่ 263

ห้องทรงงาน เวินก๊อนจินฮวา

ห้องทรงงาน ไม่มีผู้ใดรอรับใช้ เห็นฝ่าบาทอารมณ์ดีเช่นนั้น จางเฉิงก็อดเขยิบเข้าไปใกล้ไม่ได้ ถามยิ้มๆ ว่า

“ฝ่าบาท เรื่องอันใดทำให้พระองค์ทรงสละใจหรือพะย่ะค่ะ”

ฮ่องเต้ว่านลี่เบนสายตาออกจากจดหมายฉบับนั้น แยมยิ้มเอื่อยอย่างตื่นเต็นว่า

“หวังทงอยู่ๆ ก็เคลื่อนกำลังเข้าเมืองขับไล่พวกนาวาสุนทร้ออกนอกเมืองไปหมดเลย ทำอะไรรวดเร็วฉับไวจริง เห็นอยู่ว่าพวกมันไม่พอใจ แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไรสักคำ!”

“หลายวันก่อนอ่านจดหมายจากหวังทง บอกว่าที่เทียนจินมีพวกนาวาสุนทร้อะไรนั่น กำเริบเสิบสานจริงๆ ฝ่าบาท กระหม่อมคิดว่า หรือจะให้ที่ว่าการเมืองเหอเจียนและเมืองจี้โจวกวาดล้างสักครา นี่ช่วงใช้ไม่ได้เลย”

ฮ่องเต้ว่านลี่ส่ายหน้า มองต่ออีกสักครู่ก่อนจะวางลงแล้วเอ่ยว่า

“วันนั้นเข้าไปกินข้าวกับเสด็จแม่มาและได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ บังเอิญว่าเพิ่งด่าบั่นก็อยู่ด้วย บอกว่าเรื่องนาวาสุนทร้นั้นทางการก็มีข้อมูลอยู่ ทว่าเพื่อให้การขนส่งผ่านท่าเรือเป็นไปอย่างราบรื่น ทางทหารไม่ควรยื่นมือเข้าไปข้องเกี่ยว ปกติเราเองก็ใช้งานพวกนาวาสุนทร้ เสด็จแม่ฟังแล้วยังตรัสว่าเกี่ยวพันถึงเส้นเลือดหลักของแผ่นดิน ไม่อาจทำการพลีผลลาม”

ไดยินฮองแต่นอยพุดไมถูกตองนัก จางเจิงมิไดรับคำ แตพอพุดถึงไทเฮา ฮองแต่นอยก็แย้มยิ้ม เคะจดหมายพลางเอ่ยขึ้นว่า

“ไดยินสัดจเมักกับเฟิงต้าบันกล่าวเชนนี เราเองก็เข้าใจแล้ว ไมอยากหาเรื่อง ใหตัวเองอีก หากทำอะไรไป คงไมวายที่บรรดาขุนนางจะพากันยี้นฎีกา เรื่องราว ไมจบไมสิ้น แตหวิงหวทางนั้นก็มีเหตุผล มีหลักฐาน ปฏิบัติการรวดเร็วฉับไว ขอเพียงไมมีอะไรผิดพลาด เรายอมใหการสนับสนุน ได้หล้านี้ไมอาจปล่อยให้ ขุนนางผู้ปฏิบัติงานเสียกำลังใจ จางปั่นปั่น ท่านว่าหลักการนี้ถูกต้องหรือไม่”

“ฝ่าบาทมีพระปรีชายิ่งแล้ว ยังคงเป็นพระองค์ที่ทรงคิดการได้เหมาะสม กระหม่อมคิดการผลิผลลามไปจริง ๆ!”

จางเจิงรีบเข้าไปตอบรับคำพุด สำนักนาวาสุนทรก็ก่อตั้งมาจนยิ่งใหญ่เพียงนี้ สำนักบูรพาและสำนักองครักษ์สื่อแพรยอมมิได้ตาบอด เพียงแค่ไธโรวาสำนักร นาวาสุนทรมิได้มีการเคลื่อนไหวกอบฏ และยังเป็นองค์กรแรงงานขนส่งทางน้ำ ที่ประสิทธิภาพดีไม่น้อย

ที่ทำการพื้นที่คลองส่งน้ำ กรมอากร และบรรดาหน่วยงานทางการ ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ก็ไมอาจขาดสำนักนาวาสุนทรได้ เบื้องบนยังต้องปิดตาข้างหนึ่ง แตเรื่องนี้ก็มีควรรยกมาเอ่ยถึง กลุ่มองค์กรใหญ่ขนาดนี้หากก่อเรื่องขึ้นมา คนที่เกี่ยวข้องต่างต้องรับผิดชอบ ผลก็คือทุกคนรู้อยู่แก่ใจ ทว่าแก่งัดทำเป็น ไมรู้ไม่เห็น หรือก็คือคำพุดปกติในวงราชการที่ว่า ‘ยอมเลอะเลือนเสียบ้าง’

ฮองแต่ว่านลีคลุกคลีในแวดวงการเมืองแม้จะเพ่งไผ่ไม่นาน แตยอมรู้ว่า ควรยอมเลอะเลือนบ้าง กระทบให้น้อยจะดีที่สุด โดยเฉพาะไทเฮาและเฟิงเป่า ที่ต่างก็มีท่าทีเชนนั่น จางเจิงจึงเพียงแคพุดไปตามเรื่อง เขายอมรู้ว่าฮองแต่ว่านลี ยอมไมทำเชนนั่นเป็นแน่

แตเรื่องผิดกฎหมายที่พวกรนาวาสุนทรได้กระทำลงไปท่ามกลางความ เลอะเลือนนี้ ได้หวิงหวลงมือตบสั่งสอนสักคราก็มิใช่เรื่องไมตืออะไร

จางเจิงเองรู้ดีว่า เรื่องที่หวิงหวทำไปก็เทียนจินและเขียนเล่าในจดหมาย ทุกครั้ง ฮองแต่ว่านลีจะนำพาตัวเองลงไปสู่เรื่องราวนั้นด้วย หวิงหวทำอย่างไร ว่านลี่ก็คิดว่าตัวเองยอมทำได้ดีกว่าเป็นแน่ เรื่องสะใจที่หวิงหวได้ผจญมาทุกเรื่องราว

ก็ยอมทำให้วานลีอารมณ์พลุ่งพล่านตามไปด้วย

โดยเฉพาะจดหมายที่หวังทงเขียนบรรยายถึงพฤติกรรมผิดกฎหมาย บ้านเมืองที่พวกนาวาสুদ্ধ์ทำกัน ช้องเต๋ววานลีเองก็ยอมโมโห และยังบ่นว่าหวังทงสังหารโจรชั่วไปแค่สองคน ทำการไม่ลังการเอาเสียเลย ครั้นนี้ขับไล่พวกนั้นออกนอกเมืองไปให้ลำบากกันอย่างไม่ทันตั้งตัว ปฏิบัติการก็รวดเร็วฉับไว ย่อมทำให้พระองค์รู้สึกดีใจอย่างที่สุด

หลังจากโจวอี้สูญอำนาจและไปอยู่สำนักรักษาความสงบแล้ว ชาวสารที่มีประโยชน์มากขึ้นก็ได้รับการจัดระเบียบแล้วนำส่งมา จางเจิงพบว่าตนเองสามารถตรวจสอบเรื่องราวบางอย่างผ่านทางสำนักรักษาความสงบได้โดยตรงแล้ว

เช่นทุกเดือนสำนักนาวาสুদ্ধ์ส่งของขวัญและติดต่อกับที่ใดในเมืองหลวงบ้าง ทุกเรื่องราวล้วนมีที่มาที่ไป สำนักนาวาสুদ্ধ์มีสายสัมพันธ์แนบแน่นกับคนเมืองหลวงเช่นนี้ หากต้องแตะต้องขึ้นมาจริง ยังไม่รู้ว่าจะเกี่ยวพันถึงคนระดับใดบ้าง

ขณะจางเจิงคิดไปคิดมาอยู่ตรงนั้น ช้องเต๋ววานลีก็ทอดตามองจดหมาย จางเจิงรีบปรับอารมณ์กลับคืนมา เดินไปหน้าโต๊ะทรงงาน ลงมือจัดฎีกาที่วางระเกะระกะพวกนั้น

“จางป๋นป๋น ทุกปีในวังได้รับเงินก้อนจิ้นฮวามาหนึ่งล้านตำลึง ตอนนั้นเหลือเท่าไรแล้ว จำได้ว่าเดือนสี่ปีนี้เพิ่งด่าป๋นกับท่านเคยกล่าวกับเราว่าในวังไม่พอใช้ขาดอีกแสนกว่าตำลึง มีสู้เพิ่มเงินก้อนจิ้นฮวาอีกหน่อยดีไหม”

ช้องเต๋ววานลีอ่านเรื่องราวการเคลื่อนย้ายกำลังพลจบลงก็วางกองไว้ที่ด้านหนึ่งบนโต๊ะ มองไปมองมาก็เริ่มมีสีหน้าจริงจังขึ้น

จางเจิงอิงไป ในจดหมายที่เขียนถึงตนเหมือนว่าหวังทงไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ ทว่าตอนต้นเดือนห้าเคยมีจดหมายมาถามปัญหานี้เช่นกัน แต่จางเจิงนั้นร่วมวางแผนมากับเฟิงเป่ายอมรู้อย่างละเอียด จึงได้แต่โน้มตัวไปข้างหน้า เอ่ยอย่างนอบน้อมว่า

“ในสมัยฮ่องเต้อิงจง ทุกปีที่ส่งเข้ามาในวังคือหนึ่งล้านตำลึง เป็นธรรมเนียมปฏิบัติไปแล้ว เามาให้ฮ่องเต้ไ้พระราชทานเป็นเบี้ยหวัดแก่ผู้น้อยและขุนนางปู้

ระดับหกขึ้นไปตามกองกำลังต่าง ๆ เมื่อก่อนยังพอใช้ แต่พอสมัยฮ่องเต้เจี้ยนจิ่งในวังก็มีค่าใช้จ่ายจำนวนมาก เลยเอาเงินก้อนนี้ออกมา ถึงตอนนี้พอเงินก้อนนี้มาถึงก็จะมอบให้กับสำนักชั้นที่ทั้งสิบสองสำนักแบ่งกันไปใช้จ่าย เรื่องพระราชทานนั้นก็ไม่ต้องกล่าวถึงแล้ว แม้แต่เบี้ยหวัดขุนนางบู๊ในเมืองหลวงก็หักสามส่วนมาแปดปีแล้ว บรรดาบ่าวรับใช้และเฝ้ากงกงปรึกษากันว่าหากเพิ่มอีกสามแสนตำลึงก็น่าจะพอใช้จ่าย ดังนั้นจึงได้เสนอไปเช่นนั้น”

การขนส่งทางน้ำทุกปีนอกจากขนส่งเสบียงไปยังตอนเหนือแล้ว ยังมีเงินก้อนจินฮวาอีกหนึ่งล้านตำลึงส่งมาเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับฮ่องเต้และวังหลวงเป็นธรรมเนียมเช่นนี้มาเกือบสองร้อยปีแล้ว นอกจากฮ่องเต้พระราชทานลงมาแล้ว ขุนพลบู๊สำนักอาชาหลวงยังมีส่งไปประจำค่ายและกองกำลังต่าง ๆ เบี้ยหวัดของเหล่าคนเหล่านี้ ระดับหกขึ้นไปตามรายชื่อควรได้รับเป็นเงินก้อนจินฮวา ผู้ใดแจกเบี้ยแจกเสบียง เหล่าทหารก็ย่อมรับใช้ผู้นั้น เมืองหลวงเป็นสถานที่สำคัญ เบี้ยหวัดของเหล่านายทหารต้องให้ฮ่องเต้เป็นผู้จ่ายถึงจะวางใจได้ นี่ก็เป็นวิธีการแสดงออกถึงพระราชอำนาจอย่างหนึ่ง

หักสามส่วนมาแปดปี ขุนพลได้บังคับบัญชาเกรงว่าคงไม่รู้สึกลำบากซึ่งใจอันใดไม่มีใจอาฆาตแค้นกันบ้างว่าไม่ไหวแล้ว เฝิงเป่ากับจางเฉิงเป็นหัวหน้าของราชสำนักฝ่ายในก็ย่อมกังวลในเรื่องนี้

ฮ่องเต้ว่านลี่อ่านจดหมายอย่างละเอียดอีกสองสามครา ก่อนจะงยหน้าขึ้นถามว่า

“ในวังขาดเงินอีกเท่าไร กรมอากรทุกปีก็เก็บมาเพิ่มมากอีกหน่อยได้ในปีนี้มีเงินเหลือใช้ไม่ใช่หรือ”

“จุลฝาบาท แต่ไหนแต่ไรค่าใช้จ่ายในวัง พวกฝ่ายนอกก็ไม่ยอมให้ใช้มากอีกหน่อยอยู่แล้ว ท่านจางทางนั้นก็คุมเข้ม ว่ากันว่าเงินท้องพระคลังต้องเก็บไว้เป็นเบี้ยหวัดรายปีให้แก่บรรดาขุนนางได้ห้า เป็นค่าเสบียงให้แก่กองทัพได้ห้า หลายพื้นที่กำลังซ่อมแซมระบบจัดการน้ำ ยังต้องส่งไปช่วยภัยแล้ง ดังนั้นในวังประหยัดกันหน่อยจึงจะเป็นหนทางที่ถูกต้อง”

ฮ่องเต้ว่านลี่สละบัตจดหมายในมือไปมา ถามอย่างไม่พอใจนักว่า

“ท่านจางกับพวกขุนนางหกกรมนั้น จวนใครบ้างที่ประหยัด แต่ละคน
ก็คิดว่าเราทั้งนั้น ภรรยาหยกก็มากกว่าในวังเราเสียอีก ใช้จ่ายกันมากกว่าในวังเรา
มากนัก กล่าวเรื่องประหยัดพวกนี้ก็ไม่รู้ว่าปิดบังผู้ใด ยังคิดว่าเราเป็นเด็กสามขวบ
งั้นหรือ”

“ฝ่าบาท...”

เห็นสีหน้าจางเฉิงระแวงระวัง คิดจะเขยิบเข้ามาใกล้ ส่องเต๋ว่านลี่ก็ทิ้งตัว
ลงบนเก้าอี้ ถอนหายใจกล่าวว่า

“รู้แล้วๆ จางปั่นปั่น เราจัดการไม่ควร วาจาพวกนี้เราไม่พูดต่อหน้า
เฟิงต้าปิ่นและท่านจางแน่นอน ท่านจะตระหนกไปไย!”

จางเฉิงยิ้มเจื่อน รับคำว่า

“ฝ่าบาท ไทเฮาทางนั้นก็เสวยโจ๊กกับผักตองทุกวัน ฉลองพระองค์
ก็เรียบง่าย หวังเพียงแค่ประหยัด พระตำรัสนี้หากทรงได้ยินเข้าจะกริ้วได้นะ
พะย่ะค่ะ”

ส่องเต๋ว่านลี่ก้มหน้าลง เอย่ยเสียงราบเรียบว่า

“หรือว่าเราจะใช้คนอย่างหลินซูลุนันให้มากหน่อย หาตัวพวกละโมภ
ในวังออกมาให้หมด เท่านั้นเงินทองก็คงจะพอใช้แล้ว จางปั่นปั่นไม่ต้องคุกเข่า
เราไม่ตำหนิท่าน และไม่ได้ตำหนิใจอีกด้วย”

จางเฉิงก้มหน้าทั้งมือลงข้างลำตัวยืนอยู่ข้างๆ สีหน้ายิ้มไม่ออก ตั้งแต่
หลินซูลู่อตรวจพบเรื่องนั้นเป็นต้นมา ฝ่าบาทก็มักจะหยิบยกเอามากล่าวถึงอยู่เนืองๆ
ไม่รู้ว่าต้องการกระทบถึงหรืออะไรกันแน่

จดหมายเขียนว่าอย่างไรกันถึงกับทำให้ฝ่าบาทเอย่ยถึงเรื่องเงินก้อนจินฮวา
จางเฉิงอยากรู้ขึ้นมา ด้วยรู้สึกไม่ค่อยพอใจหวังทงเท่าไร หากก็ทำอะไรไม่ได้
เพราะหวังทงมาถึงวันนี้ได้ไม่ใช่เพราะอาศัยตน แต่เป็นเพราะส่องเต๋ที่ตอนนี้กำลัง
เซ้มกั๊กเขม้นอ่านจดหมายนั้นต่างหาก

ไม่ค่อยได้เห็นส่องเต๋มุ่นมุ่นอ่านจดหมายเช่นนั้นัก เรื่องเงินก้อนจินฮวา
จางเฉิงพอคิดออกแล้ว เมื่อสองเดือนก่อน แม้ว่าจางจวีเจิ้งจะกลับบ้านไปจัด
พิธีศพให้บิดา แต่ก็มีจดหมายมาไม่ได้ขาด แผนของจางเฉิงกับเฟิงเป่าก็คือ

ให้อ่องเต๋ว่วนลีเสนอให้เพิ่มเงินก้อนจินฮวาลักหนึ่งล้านตำลึง ทุกปีเป็นสองล้านตำลึง จากนั้นก็ให้จางจวีเจิ้งแสวงหาเป็นตักเตือนเพื่อเห็นแก่ปวงประชา สุดท้ายก็เพิ่มสักสามแสนตำลึง จบลงด้วยความชื่นมื่นยินดีกันทุกฝ่าย

ก็ไม่รู้ว่าเหตุใดอ่องเต๋ว่วนลีจึงได้เสนอเช่นนี้ขึ้นมาในวันนี้ ขณะกำลังคิดอยู่นั้น อ่องเต๋ว่วนลีที่ใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เผยหน้าขึ้นกล่าวว่า

“ในวังที่ควรตัดก็ตัด ที่ควรใช้ก็ต้องใช้ เงินเบี้ยหวัดขุนนางบู๊ทั้งหลาย กับเงินบำเหน็จรางวัลให้กับขุนนาง วันหน้าห้ามหักอะไรอีก จะว่าไปแล้ว ในท้องพระคลังมีเงินมากหนอยเป็นเรื่องดีนะ...เราคิดว่าเงินก้อนจินฮวาเดิมอีกเป็นปีละสองล้านตำลึงก็คงพอใช้!”

ได้ยินอ่องเต๋ว่วนลีพูดตัวเลขออกมาเช่นนี้จางเจิ้งก็อึ้งไป เรื่องเงินก้อนจินฮวานั้นตั้งใจว่าอีกสองสามวันค่อยให้เฟิงเปาฑูลีให้ฝ่าบาทมีรับสั่ง ตอนนั้นค่อยบอกตัวเลขที่ต้องการ เหตุใดจึงพูดออกมาเองเช่นนี้ หรือว่าก็แค่ลองพูดออกไป หากแจ้งคณะเสนาบดีใหญ่ตอนนี้คงได้มีเรื่องกันเป็นแน่

จางเจิ้งลั้งเลครู่หนึ่งก็ตักเตือนเบาๆ ว่า

“ฝ่าบาท เรื่องในวังต้องการใช้เงินมากขึ้นนั้น พวกขุนนางข้างนอกย่อมไม่ยอมลดราวาคอกเป็นแน่ หากฝ่าบาทตรัสตัวเลขนี้ออกมา พวกเขาย่อมต้องเอาเรื่อง ไม่สู้รออีกสองสามวันให้ท่านจางกลับมา...”

“ทำให้เราโกรธ ถูกจับโยย ชังคุก พอดีเลย จะได้สมใจพวกเขา ไซ้ไหม!”

อ่องเต๋ว่วนลีแค้นเสียงกล่าวขึ้นยี้มๆ จางเจิ้งก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ ตามไปด้วย

“เราเป็นโอรสสวรรค์ เป็นประมุขของปวงประชา เราต้องการใช้เงินนิดหน่อย ก็เพื่อใช้จ่ายในบ้านเราเอง ทำไมจึงยากเย็นเพียงนี้”

บ่นไปก็ยกจดหมายในมือโบกไปมา

“นอกวัง ที่รักดีต่อเราก็มีเพียงพวกหวังทงเท่านั้น รู้ว่าเราทางนี้ขัดสนเงินทอง ทั้งที่ที่นั่นยังต้องใช้เงินเลี้ยงดูกองทัพและใช้เงินกับทุกเรื่อง หากยังคิดหาทางหาเงินหาทองให้เราได้อีก ขุนนางรักดีเช่นนี้หากเราไม่ปกป้องช่วยเหลือแล้วจะไปช่วยเหลือผู้ใด!”

ตอนที่ 264

เชินสื่อหัง หยางซือเิน

บางคนในคณะเสนาบดีใหญ่อย่างเชินจางซือเหวย หลีโย่วจื่อ และเชินสื่อหัง ล้วนเป็นศิษย์ของมหาอำมาตย์จางจวีเจิ้ง ไต่ห้ำต่างรับรู้เรื่องนี้

ในนี้ก็มีเสนาบดีกรมปกครองอย่างหลีโย่วจื่อที่เพียงแค่ว่าเหมาะเคราะห์ดี ลงเดิมพันถูกข้างในยามที่เสนาบดีกรมปกครองคนเก่าอย่างจางฮั่นเดินหมากผิด

การได้เข้าร่วมคณะเสนาบดีใหญ่นั้นก็เป็นเพียงแค่การตอบแทน มีเพียงเชินสื่อหังและจางซือเหวยสองคนที่เป็นทายาทของท่านจางอย่างแท้จริง แม้ว่าเขาสองคนจะได้เป็นขุนนางคนสำคัญตั้งแต่ปลายรัชสมัยฮ่องเต้เจียจิ้งแล้ว แต่หากไม่มีการสนับสนุนจากจางจวีเจิ้ง เกรงว่าตอนนั้นที่กวาดล้างพรรคพวกเกา่ง ก็คงถูกปลดกลับบ้านเกิดกันไปแล้ว

ตอนนี้จางซือเหวยเป็นราชบัณฑิตจากตำหนักอู่อิง¹ ดำรงตำแหน่งเสนาบดีกรมทหาร ส่วนเชินสื่อหังเป็นราชบัณฑิตจากหอตงเกอ² ดำรงตำแหน่งเสนาบดี

¹ เป็นหนึ่งในราชบัณฑิตในคณะเสนาบดีใหญ่ในสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง เดิมเป็นขุนนางระดับห้า พอถึงราชวงศ์ชิงตำแหน่งสูงถึงระดับหนึ่ง ในสมัยแรกเริ่มทำหน้าที่คล้ายราชเลขาธิการ ต่อมาเริ่มมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ ทำหน้าที่ตักเตือน ให้คำปรึกษา ตรวจสอบฎีกา ร่างคำวินิจฉัย ที่ทำการอยู่ที่ตำหนักอู่อิง จึงเรียกว่าราชบัณฑิตตำหนักอู่อิง

² เป็นหนึ่งในราชบัณฑิตในคณะเสนาบดีใหญ่ ทำหน้าที่คล้ายราชบัณฑิตตำหนักอู่อิง แต่ที่ทำการอยู่ที่หอตงเกอ ในยุคต้นราชวงศ์หมิงมีตำแหน่งอัครมหาเสนาบดี แต่ต่อมายกเลิก ฮ่องเต้ทรงรวบอำนาจไว้กับพระองค์เอง จึงต้องมีราชบัณฑิตจำนวนมากทำหน้าที่เลขาธิการ ในช่วงแรกไม่มีอำนาจแท้จริง แต่ต่อมาเกิดมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ

กรมพิธีการ ตามชื่อตำแหน่งแล้วก็ยากจะบอกว่าใครเหนือกว่า

แต่ในความเป็นจริงนั้น ก่อนที่รองอำมาตย์หลีเถียวหยางจะลาออกจากราชการไป จางซือเหวยกี้เป็นเหมือนรองอำมาตย์ในคณะเสนาบดีใหญ่แล้ว เรื่องใหญ่จางจวีเจ็งตัดสิน เรื่องเล็กมอบให้จางซือเหวยกี้

เฉินสือหังแม้ว่าสถานะสูง แต่กลับตกอยู่ในสภาวะที่น่าอึดอัดที่สุด คณะเสนาบดีใหญ่หากไม่ซึมหาอำมาตย์หรือรองอำมาตย์แล้ว เรื่องที่ทำได้ก็แค่ให้คำปรึกษาตามโอกาสเท่านั้น ที่ว่าให้คำปรึกษาที่เพียงแต่เสนอความคิดเห็นไป ฟังหรือไม่เป็นอีกเรื่อง จางจวีเจ็งกับจางซือเหวยกี้ล้วนเป็นผู้มีความสามารถ แม้ตนเป็นถึงเสนาบดีในคณะ หากแต่โอกาสในการเสนอความคิดเห็นยังไม่มี

หลีเียวจื่อสามารถยืนหยัดมาถึงขั้นนี้ได้ก็รู้สึกพอใจมากแล้ว อยากจะใช้ชีวิตสงบสุขหุหุไปเรื่อย ๆ รับเงินทองก้อนใหญ่ที่ขุนนางระดับล่างนำส่งขึ้นมา นั่งอยู่ในสถานะสูงส่ง รออายุมากหน่อยค่อยขอลาออกจากราชการกลับบ้านเกิด ชาตินี้ก็นับว่าไม่เสียชาติเกิดแล้ว

เฉินสือหังตอนเริ่มต้นรับราชการก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าจางซือเหวยกี้เท่าไร ตอนนั้นแม้ว่าได้เข้าสู่คณะเสนาบดีใหญ่ในตำแหน่งเสนาบดี นับว่าสู้มาได้ไม่เลวแล้ว แต่ไม่ว่าภายนอกหรือภายในก็ล้วนรู้สึกว่เฉินสือหังยังไม่ยินยอมที่จะหยุดอยู่แค่นี้

กรมพิธีการเป็นหน่วยงานที่มีเงินทองไหลเวียนไม่มาก ทุกคนเข้ามาอยู่กรมนี้ก็แค่เพื่อขึ้นสู่ตำแหน่งสูงเท่านั้น ราชบัณฑิตจากหอดตงเกอปกติดอยู่ในอันดับสี่ ไม่มีสถานะใด เฉินสือหังในตอนนั้นก็เท่ากับไร้อำนาจ ไม่สู้ไปดูแลงานกรมโยธาที่ไม่อยู่ในคณะเสนาบดีใหญ่นี้เสียยังจะสบายใจกว่า

ทว่าผู้คนส่วนใหญ่คิดก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เฉินสือหังเองกลับดูเหมือนไม่รู้สึกละอะไร มองไม่ออกว่ามีท่าทีโกรธแค้นไม่พอใจอันใด ใบหน้ายิ้มแย้มได้ทั้งวัน

หลังจากกลับไปหั่วจวน หากไม่เล่นหมากล้อมก็จะชมอักษรภาพหรือไม่ก็ภาพบนพัดจีบ ร่วมร่ายบทกวีกับบรรดาซิงเค่อ³ ผู้ชายศิลปะความรู้ แม้ว่าอยู่ในวงราชการ แต่กลับเสวยสุขอิสระเสรีราวกับคหบดีชั้นสูง

³ ปัญญาชนที่ทำหน้าที่ช่วยสร้างความบันเทิง หรืออาจเป็นศิลปินที่ส่อนดนตรีให้กับตระกูลใหญ่

ในที่ประชุมคณะเสนาบดีใหญ่ เรื่องการเมืองใหญ่ๆ ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าว อันใดเพราะกลัวว่ามหาอำมาตย์ที่อยู่ไกลถึงมณฑลต่างๆ จะระแวง พาให้ตนต้องประสบเหตุร้าย แต่เรื่องเล็กๆ ที่จางชื่อเหว่ยพอทำได้ ทุกคนก็ต้องออกความเห็น วิพากษ์วิจารณ์กันบ้าง หม่าจื่อเฉิงกับหลี่ไยว่จื่อต้องพยายามแย้งชิงผลประโยชน์ เพื่อครอบตัวและผู้ใต้บังคับบัญชาตน เสนาบดีหรือพวกหัวหน้ากรมกองทั้งหลาย รวมทั้งขุนนางใหญ่ระดับต่าง ๆ ก็ล้วนร้องขอและต้องหารือกัน

ว่ากันว่า การหารือเรื่องเช่นนี้จะมองเห็นท่าทีของเซินสือหังได้ง่ายที่สุด หากเซินสือหังแต่ไรมาไม่เคยโต้แย้งความคิดเห็นของจางชื่อเหว่ย แม้แต่บ่อย ล้วนให้การสนับสนุนทุกอย่าง

แม้กระทั่งเรื่องที่กระทบต่อลูกศิษย์สองคนของเซินสือหังที่เดิมที่สามารถ อยู่ที่เมืองหลวง เข้าดำรงตำแหน่งในหน่วยงานดูแลธัญพืชและพิธีการ ซึ่งนั่นจะเป็นอนาคตอันรุ่งโรจน์เพียงใด แต่กลับถูกคนของจางชื่อเหว่ยชิงไป ได้แต่ส่งไปเป็นที่ปรึกษาราชการแทน

ลูกศิษย์ผู้ใดจะจากเมืองหลวงไป ตามธรรมเนียมย่อมต้องไปอำลาอาจารย์ แต่ศิษย์ทั้งสองกลับโกรธแค้น ถึงกับไม่ไปคำนับอำลา ซ้ำยังกล่าวกับคนรุ่นราวคราวเดียวกันว่า ‘มีอาจารย์ก็เหมือนไม่มี’

แต่ละเรื่องที่เกิดขึ้นทำให้สายตาของหมู่ชนเริ่มละไปจากเซินสือหัง ดูท่าแล้ว คนผู้นี้คงไม่มีอนาคตอันใด และก็ไม่มีความคิดที่จะแย้งชิงกับจางชื่อเหว่ย อำนาจ ในราชสำนักตอนนี้ แน่นนอนว่าจางจิ่วเจิ้งอันดับหนึ่ง จางชื่อเหว่ยอันดับสอง ไม่มีตัวแปรอื่นอีกแล้ว

ยามนี้เสนาบดีกรมพิธีการเซินสือหังอยู่ในจวนของตนเอง ณ ศาลาหมู่หนึ่ง กลางสวนดอกไม้ข้างสระน้ำ ศาลานี้ตั้งชื่อว่าศาลาสายลม เป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียง ระดับกลางของจวนคหบดีในเมืองหลวง

สิ่งที่มีชื่อเสียงที่สุดในศาลาสายลมก็คือ ‘เพลงพินและการขับร้อง’ เซินสือหัง ชอบท่วงทำนองขับขาน จึงเลี้ยงดูนักบรรเลงเพลงพินและหญิงขับร้องซึ่งล้วนเป็น นักดนตรีที่เชี่ยวชาญอันดับหนึ่งในไต้หล้าไว้ในจวน และยังสะสมพินโบราณ ผลงานอันประณีตของช่างมีชื่อแห่งยุคเอาไว้ด้วย

คืนจันทร์กระจ่างฟ้า อยู่ร่วมกับสหายกลุ่มหนึ่งในศาลาสายลม หลังม่านพลีไหว เสียงบรรเลงพิณขับกล่อม หึงขับร้องขับขานบทเพลงแผ่วพลีไหว ยังมีสุราอาหารรสเลิศ บรรดาผู้มีความรู้สูงส่งมารวมกัน บางครั้งยังเชิญนางรำจากหอฉินโหลมาร่ายรำ เสวยสุชาวดินแดนเทพเซียน

สถานที่ระดับนี้กลับไม่มีผู้ใดได้มาเยือนมานานัก เซินสื่อหังเสวยสุชาวมาร่วมกับบรรดานักบรรเลงเพลงพิณไม่กี่คนข้างกายเท่านั้น มีบ้างที่เชิญชนชั้นสูงในเมืองหลวงสามสี่คนหรือไม่ก็ผู้มีชื่อเสียงที่ใช้ชีวิตอิสระเลิ่รมาวมชื่นชม

คนที่เคยไปศาลาสายลม พอออกมาก็จะชมไม่หยุด บอกว่าราวกับวังบนสวรรค์ ชนชั้นสูงในเมืองหลวงก็เคยไปงานเลี้ยงที่จวนมหาอำมาตย์จางจีเจี๊จ้ง แล้วต่างบอกว่าหุหุราอลังการ ย่อมยกให้จวนมหาอำมาตย์จางเป็นที่หนึ่ง แต่หากจะกล่าวถึงความงามมีระดับ ศาลาสายลมของเซินสื่อหังกลับเหนือกว่ามาก

ชื่อเสียงนับวันจะยิ่งโด่งดัง แต่เซินสื่อหังกลับจัดงานที่ศาลาสายลมน้อยลงเรื่อย ๆ บรรดาบัณฑิตในเมืองหลวงและผู้ที่มีสถานะต่างก็มองการเข้าไปสู่ที่แห่งนี้ว่าเป็นภาพสัญลักษณ์หนึ่ง

หยางซือเฉินบัณฑิตจากอำเภอเซียงเหอเป็นหนึ่งในผู้ที่ถูกเชิญไปทุกครั้ง หยางซือเฉินผู้นี้เกิดในครอบครัวคหบดีใหญ่ในอำเภอเซียงเหอ แม้ว่าหลังจากเติบโตใหญ่สถานะครอบครัวจะถดถอยลง แต่ยังมีความเป็นชนชั้นสูงอยู่สามส่วน

ความชอบของเขามีเงินนั้นมีมาก หยางซือเฉินแต่เล็กก็เรียนดีดีพิณจนชำนาญ ผู้คนต่างยกให้เป็นอันดับหนึ่งแดนเหนือ ที่บ้านมีพิณมีชื่อสามคันล้วนเป็นของโบราณจากยุคกลางราชวงศ์ถัง

คนเช่นนี้กล่าวกันตรง ๆ ก็คือผู้ขายศิลปะชั้นสูง หยางซือเฉินปีนี้อายุยังไม่ถึงสามสิบ หน้าตาหล่อเหลาส่งผ่าเผย และยังมีฝีมือด้านพิณ จึงมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วเมืองหลวง

ชายหนุ่มหน้าตาดีเช่นนี้ บรรดาคหบดีต่างระวังกันอย่างมาก หากเหยียบเข้าเรือนมาแล้วไปมีอะไรที่คลุมเครือกับสตรีในบ้าน เรื่องแพร่ออกไปจะไม่ขายหน้าหรือ

แต่ก็มีคนชื่นชมหยางซือเฉินอยู่บ้างจึงเชิญเขาไปเป็นแขก แล้วก็มีเรื่อง

โจษจันเกิดขึ้นจริง เพราะมักจะมีคุณหนูสาวใช้ที่อ่อนไหว บรรดาภรรยาน้อยในเรือนที่ทนความเหงาไม่ไหว หรือแม้กระทั่งเจ้าบ้านหนุ่มที่นิยมชมชอบบุรุษด้วยกัน เรื่องเล่ามากมายหลากหลาย แต่หยางซือเฉินผู้นี้กลับวางตัวสงบเสถียร รักษาตัวไม่ให้ต่างพร้อย ไม่เคยมีเรื่องฉาวโฉ่ใดๆ ทั้งสิ้น

หยางซือเฉินไม่เที่ยวหอคณิกา ครอบครัวยังมีกิจการที่ไม่ต้องเดือดร้อนทำมาหากิน จึงหาเรือนในเมืองหลวงแห่งหนึ่งแต่งงานอยู่กับหญิงสาวที่หมั่นหมากกันไว้ตั้งแต่เด็ก ทุกวันหากไม่ออกไปคบหาสหายก็จะปิดประตูอ่านตำราเพื่อเตรียมเข้าสอบใหญ่ในรัชสมัยว่านลี่ปีที่เจ็ด

ทั้งมีความสามารถ หน้าตาดี และสง่างาม ชายหนุ่มเช่นนี้ย่อมเป็นที่รู้จักไปทั่ว หยางซือเฉินเลยได้ฉายาว่า ‘ซือเฉินจื่อ’⁴

หยางซือเฉินเองก็รู้สถานะตน งานเลี้ยงคนทั่วไปก็ไม่ไป แม้ว่าเป็นชนชั้นสูงอันดับหนึ่งในเมืองหลวงเซียมมา เขายังต้องคัดเลือกว่า

ชื่อเสียงในเมืองหลวงยิ่งโด่งดัง ความเป็นไปได้ที่จะสอบได้ก็ยิ่งมาก แม้ว่าขุนนางคุมการสอบอ่านบทความจะไม่รู้ว่าเป็นของผู้ใด แต่ในระหว่างนั้นมีขั้นตอนมากมาย ทุกคนต่างรู้เท่าใจ บรรดาผู้มีความรู้ในเมืองหลวงล้วนรู้วิธีการดี แม้ว่าจะสอบไม่ได้ถึงระดับจ้วงหยวน แต่สถานะบัณฑิตระดับจวีเหรินนี้ก็มิงานราชการมากมายให้ทำได้

มองดูแล้วตอนนี้หยางซือเฉินถือว่าเป็นผู้ประสบความสำเร็จผู้หนึ่ง ผู้คนในงานชุมนุมกวีต่างเคยได้อ่านบทความของเขา นับว่าเขียนได้ไม่เลว

ถึงกับมีคนเล่าต่อกันว่า หยางซือเฉินครั้งนี้ได้ตำแหน่งอย่างไร้กังวลแก่การสอบหน้าพระที่นั่งคาดว่าจะเป็นอันดับหก และน่าจะได้ทำงานในกรมโยธาวันหน้าย่อมมีอนาคตไกล

เดินสือหังซันชอบเสียงพิณ หยางซือเฉินก็มีความสามารถด้านนี้ คุณธรรมหรือก็อันดับหนึ่ง สองคนคบกันไม่นานก็สนิทสนม เดินสือหังชอบท่วงทำนองเพลงไม่ใช่พวกที่แก่งทำเป็นชอบเพื่อไว้คบหาสหาย และก็ลึกซึ้งในเรื่องพิณ ว่ากันว่า

⁴ คำว่า ‘จื่อ’ เป็นคำยกย่องนักปราชญ์หรือผู้มีความรู้สูงในสมัยโบราณ

เสนาบดีกรมปกครองหลิวโจ้วจื๊อกับเสนาบดีกรมทหารจางซือเหวเยเคยเชียว
หยางซือเงินไปเป็นแขก แต่เขากลับปฏิเสธ

ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนรู้ว่าอำนาจยามนี้ในเมืองหลวง จางซือเหวกับหลิวโจ้วจื๊อนั้น
นำลงทุนลงแรงด้วยมากกว่าเงินสี่หัง หยางซือเงินทำเช่นนี้ทำให้เงินสี่หัง
ยิ่งขึ้นชม ทุกครั้งที่จัดงานเลี้ยงบรรเลงพิณที่ศาลาสายลมก็ย่อมเชิญเขามา
การกระทำเช่นนี้ทำให้สถานะหยางซือเงินในเมืองหลวงสูงส่งยิ่งขึ้น

ตอนนี้อย่าว่าแต่งานเลี้ยงบรรเลงพิณที่ศาลาสายลมเลย แม้แต่กลางวัน
หลังเลิกประชุมขุนนาง เงินสี่หังยังมีเวลาก็จะเชิญหยางซือเงินมาที่จวน สองฝ่าย
คบหาเป็นสหายโดยมีพิณเป็นสื่อ จิบชาพูดคุยสัพเพเหระ

“ท่านเจ้าบ้าน อีกสองวันมหาอำมาตย์ก็จะกลับเมืองหลวงแล้ว เรื่องเงินก้อน
จินฮวาที่วิวาทพิจารณ์กันไปทั่ว หากท่านเจ้าบ้านแสดงความคิดเห็นใน
ท้องพระโรง ย่อมต้องได้รับการชื่นชมจากมหาอำมาตย์เป็นแน่”

หยางซือเงินกริณนิ้วบรรเลงพิณ เสียงพิณดังขับกล่อม เมื่อจบไปหนึ่งเพลง
หยางซือเงินก็กล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ เงินสี่หังเปลี่ยนชุดขุนนางออกแล้ว
ใส่ชุดยาวแบบบัณฑิตทั่วไป สองมือกดอยู่บนสายพิณ หลับตาลง เสียงพิณ
หยุดแล้ว ทว่าเงินสี่หังยังคงดื่มด่ำ

ได้ยินหยางซือเงินกล่าวเช่นนี้ เงินสี่หังก็ยิ้มละไมก่อนจะกล่าวว่า

“ซือเงิน กลางวงบรรเลงพิณอย่าได้เอาเรื่องน่ารำคาญใจมาทำลายความงาม
ยามนี้”

“เงินก้อนจินฮวาเพิ่มอีกเท่าหนึ่งเป็นสองล้านตำลึง ตอนเก็บขุนนางท้องถิ่น
ก็ย่อมส่งเจ้าหน้าที่ไปชุดริตมา ยังไม่รู้ว่าจะถูกเรียกเก็บเพิ่มอีกเท่าไร สุดท้าย
ที่ต้องรับกรรมก็ยังคงเป็นราษฎรตาต่ำๆ เรื่องนี้ดำเนินการเมื่อไร ความสงบสุข
ก็คงต้องสิ้นคลอน”

เงินสี่หังขยับนิ้วมือครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจยาวออกมา รอยยิ้มบน
ใบหน้ายังคงอยู่ เอ่ยถามว่า

“เมื่อก่อนไม่เคยได้ยินซือเงินกล่าวถึงเรื่องการเมืองพวกนี้ เงินก้อนจินฮวา

เป็นเพียงการเอ่ยถึงของฝ่าบาทในการประชุมเท่านั้น ไม่ได้มีรับสั่งว่าจะร่วมหารือกับกรมอากร อีกทั้งยังไม่เป็นราชโองการ เจ้าจะรีบร้อนไปไย”

หยางซือเงินผลักพินเบื่องหน้าออก ลูกขึ้นยืนคำนับอย่างนอบน้อมแล้วกล่าวว่า

“ท่านเจ้าบ้าน ผู้น้อยอ่านตำราปราชญ์ ย่อมเดินเส้นทางสายตรง ยามนี้พระประสงค์ออกนอกเส้นทาง ประชากำลังจะประสบทุกข์เข็ญ ผู้น้อยย่อมร้อนใจราวไฟเผาเผา แต่กลับไร้หนทาง ท่านเจ้าบ้านอยู่ในตำแหน่งเช่นนี้ ย่อมออกหน้าตักเตือนได้!”

เงินสือหังที่นั่งอยู่มองหยางซือเงินเบื่องหน้า ชายหนุ่มสีหน้าแน่วแน่มองเงินสือหังจึงค่อยๆ เย็นชาลง โบกมือกล่าวว่า

“ข้าเหนื่อยแล้ว ซือเงิน เจ้ากลับไปก่อน”

“ขอท่านเจ้าบ้านโปรดไต่ตรองเรื่องนี้ ผู้น้อยลวงเกินแล้ว ขออลาก่อน!”

หยางซือเงินคำนับอย่างนอบน้อมก่อนจะเดินออกไป พ่อบ้านที่ยืนอยู่ด้านนอกก็คำนับพร้อมส่งยิ้มเล็กน้อย นับว่าเป็นการหักทลายแล้ว หยางซือเงินเดินลงบันไดมาก็มีคนงานผู้หนึ่งวิ่งมาพอดี สองคนไม่ทันระวังจึงชนกันเข้า

คนงานผู้นั้นลุกขึ้นมาได้ก็คุกเข่าขอภัย หยางซือเงินไม่สนใจ สะบัดฝุ่นกำลังจะผลไป แต่ไปได้เพียงก้าวเดียวก็ได้ยินพ่อบ้านข้างหลังถามขึ้นด้วยน้ำเสียงตกใจว่า

“นี่มันหยกประดับติดตัวที่จวนเรามาอบให้สตรีที่เล่นพินไม์ใช่หรือ เหตุใดจึงมาอยู่ที่ท่านหยางได้!”